Historical Jewish Press (JPress) of the NLI & TAU

הירדן, 14.02.1936, page 7

אמר עזמות...

ועכשיו, צאו וראו רבותי, כמה גדולים דברי חז"ל שאמרו: „תלמיד חכם צריך שילמד ג' דברים, כתב, שחיטה ומילה".

ומכאן ראיה, שהרב פראנק הוא לא רק „פאר ישראל והדרו" או „צבי תפארת לעמו", כי אם גם תלמיד חכם אמתי, שהרי למד „כ ת ב רבנות", ו„שחיטה" עד כדי לאסור את השחיטה של ועד הקהלה ליהודי ירושלים, והדבר השלישי — זה נגע לבני סיעתו.

■ ■ ■

וכשקראתי היום בעתונים את פרשת „לך לך" של קורט בלומנפלד ב„גן העדן" התחתון של היטלר, „אחרי התיעצות עם הקונסול הגרמני בירושלים" — נזכרתי במעשה אחר של הקונסול הגרמני לשעבר בירושלים, ובריבי אני. חוה עוברה.

ערב נסיעתי לחו"ל בקיץ שעבר הלכתי גם אל הקונסוליה הגרמנית בעירנו להשיג ויזה של טרנזיט (מעבר) דרך גרמניה, כי זוחי הדרך היותר פש־רה לעבר בה מ"ווארשה לפאריס. כשראה חקנצלר, כלומר המוכיר, את כרטיסי עם כל תוארי הכבוד שלי, הביט עלי מכף רגל עד קרקר ועד בכלל ונעלם...

התחלתי מביט בה ובה לראות אם אין דלת קרובה לקיים מה שנאמר: „הודי חסיד עכך", כי חשבתי בלבי: מי יודע אם לא יפקדו את עוונו, ש„יהרתי" פעם את היטלר ב„דואר־היום" וקראתי לו בשם „אברהם היטלר", כיהוא? מי יודע?...

ואולם, עד ארגיעה הופיע שוב במשרד וכחביבות גדולה ובמתיקות מרובה, הודיע לי בלשון־דייטש שלו, כי ה„הערר גנרל קונזול וואלף" מבקש ממני שאטריח את עצמי לסור אליו אל משרדו הפרטי ל„אודיינץ" (פגישה) קטן. מילא, אין מסרבין לגדולים ועברתי ב"ה־בלא ויזה את כל המשרדים עד שהגעתי אליו. כלומר אל ה„גנרל־קונזול" בכבודו ובעצמו. הוא קבל אותי בסבר פנים יפות, וזמן אותי לשבת ליד הספה המרופדת והרחבה שלמולו, ומיד נכנס עמי בשיחה. על העתונות העברית שהיא „מגזימה, מג־זימה מאד" ע"א גרמניה וה„פיהרר". ובשעת דבורו, שתי עיניו האפורות והחודרות מטייסות למעלה, ומדבר הוא באלכסון, לא אלי כי אם אל הכותל...

בקיצור כשהגענו לענין שלי, כלומר לענין הוויזה, הביע את צערו העמוק ואמר כי לראבונו־הגדול לא יוכל לתת לי ויזה של טרנזיט, משום שאינו בטוח מה יוכל לקרות לי „שם" בדרך ההעברה, והעיקר מי יודע — הוא אומר לא לי, כי אם לכותל — מה תכתוב אח"כ ה„פרסה" העברית בא"י אם חס ושלום, יגעו בי לרעה בדרך ההעברה.

אבל... יש אבל — מוכן ומזומן הוא לתת לי דוקה ויזה לזמן ארוך, לחידש ימים, למען אובל לשהות במדינת היטלר ולראות בעמי כי חכל „מוגנים, מיוגזם מאד" ולהווכח בעצמי כי לא „בלא מעתה"...

ואני מצדי, הודיתי לו מקרב־לב בלשון־דייטש שלי, על חביבותו היתרה, ועל הוויזה הארוכה שהוא רוצה לזכו־תני בה; יחד עם זה, הבעתי לו את צערי, שלא אוכל לדאבוני הגדול, לקבל את רוב הטובה שהוא אוכר להשפיע עלי — „מוחל"...

וכדי לחפרד ממנו מתוך דברי תורה, הזכרתי לו את הפתגם הידוע, כי כל הדרכים מובילים לא רק לרומא כי אם גם לפאריס. אמנם יש ברלין באידיפה, אבל יש גם לי נ ה בעו־לם.

וה„גנרל־קונזול" מחיטלרי, עם ראשו שאינו ארי כלל ושתי עיניו חחו־דרות, נפרד ממני בחביבות רבה ובלי־חיצת־יד חמה כרעים אחובים משנים קרמוניות.

ואולם — רק כאן מתחיל עצם המעשה — למחרתו קבל הגנרל־קונזול וואלף, כידוע, ידיעה תלגרפית או תליפונית או מכתבים מה„פיהרר" בע־צמו שהוא, כלומר, בא כחו בירושלים, מסולק ממשרתו ולא יוכל עוד לייצ: את מדינת היטלר אפילו שעה אחת: כל בך למה? — משום שעד חיפוש־ החטאים בברלין חיפש ומצא עוון אשר חטא לא בו, כלומר בקונסול, כי אם בה. כלומר, באשתו, שמוצאת הוא ר"ל מזרע־היהודים. דור שני או שלישי לבית ט ק ט י ן, ודם־ישראל פשוט נוזל בעורקי הילדים המסכנים...

זו תורת הגזע העבר גנרל־קונזול, ווח שכרה...

■ ■ ■

וכדי לספר לכם מן החוי הידו־שלמי, שחרי בלי „זה" אי אפשר לכתוב בזמננו, מיכרח הנני „מן הקתל" לחביא עובדה מן החיים בעיר־ביר־חגו.

ובכן, הרבה ז כ ר ו נ ו ת יש לעיר קדשנו: יש זכרון משה, זכרון־טוביה ואפילו זכרון־יעקב (לא המושמה ש ל י!). ויש גם שכונה בשם „זכרון יוסף", שבה איון לשבת אחינו יהודים ק ו ד ר י ם וטובים, הנושאים ב ס ב ל עמק ישראל ביהושלים. בידוע, ובזכרון יוסף זו ישנו יהודי „חכם", שעלה מקורדיסטן ירושלימה לפני 3 חדשים וחביא עמו את כל הבבודה. דהיינו: ש ל ש נשים ותריסר ב נ ו ת והכל בחדר אחד... ורק לפני 3 שבועות, לערך, האשה השלישית עוד. בת אחת, והבת ה־13 הזאת, נשארה בלי שם על חיים הזה, משום שהיא „מיותרת"...

ובחיות, ש„אבו בנאת" זה לא זכה עדיין לבן־זכר ול„קדיש", ע"כ החליט לעשות מעדו את הנחוץ ול־פרסם מודעה בעתונים בנוסח זה:

צעיר בכן 70 שנה **יליד קורדיסטן** עכשיו „**חכם**" בזכרון־יוסף **רוצה להכיר** — השם **בן־זכר** **צעירה** בכת **ב** ולא־בכת ק. לרבות „שבגזיה".

התמונות תוחזרנה מיד.

לפנות בכתב או בע"פ עם"י הסיכון „ארבע אכיחות".

■ ■ ■

ווזרו הבריתה האחרונה של הס־תדרות הפקידים:

— מה בין אשה לפקיד במוסר־צבורי או גם פרטי?

— האשה, נולה „מסוכן" בין שלו־שים וארבעים, והפקיד: גילו „מסוכן" (לפטורין) בין ארבעים וחמשים...